

HỒI THỨ HAI

DƯỚI NÚI TRUNG NHẠC

Tung Sơn lại có một tên nữa là Trung Nhạc. Trung Nhạc là danh sơn của Trung Quốc. Và cũng là một ngọn núi cao nhất. Trong dãy núi có hàng muôn ngàn ngọn núi khác.

Một buổi sáng nọ, mặt trời mọc trên một bãi đất bằng rộng hơn mười trượng ở trên đỉnh núi cao chọc trời, có một thiếu niên tuổi trạc đôi mươi đang luyện tập võ công.

Người ta chỉ thấy bóng trắng thấp thoáng và chưởng phong tấn công tới đâu thì cuồng phong nổi lên tới đó. Môn Phích Không Chưởng quả thực lợi hại. Thiếu niên ấy đã luyện tới mức hỏa hầu rất thâm hậu, nên chưởng nào của chàng đánh ra cũng có những tiếng kêu “Ừm, ừm”.

Một lát sau, chàng bỗng ngừng tay lại và đứng yên. Lúc ấy người ta nhận ra chàng là một thư sinh yếu ớt, tuy trông rất phong lưu tuấn tú, lại giống như người yếu đuối đến trời không nổi con gà, nên không ai ngờ một thiếu niên trông văn vẻ như vậy mà lại có võ công cao cường như thế.

Chỉ có người sành điệu mới may ra biết được chàng là một người có nội công căn bản rất thâm hậu thôi, vì đôi mắt của chàng rất sáng ngời.

Thiếu niên ấy chính là Lôi Vân, người đã được Trung Nhạc Chi Chủ đem về núi dạy bảo. Bấy giờ, chàng đang từ từ móc túi lấy ra cuốn sách mong mông ra xem một hồi, bụng bảo dạ rằng :

- Ông ta bị cuốn sách này mà chết, nhưng cuốn sách nhỏ như này, những tài liệu làm thành nó tuy hơi rùng rợn, và bên trong có ghi chưởng pháp, bộ pháp, nội công... Nói trắng ra, chỉ là một cuốn sách bằng bàn tay thôi...

Nghĩ tới đó, chàng nhắm nghiền hai mắt lại nghĩ tiếp :

- Đại thúc cứ hỏi ta luôn về cuốn sách này...nhưng ông ta vì sách này mà chết, tuy đại thúc coi ta như con ruột...Trên đời này đâu có sự ngẫu nhiên đến như thế, cái chết của ông ta hình như là hoảng sợ quá nổi...tất nhiên không liên quan gì đến đại thúc...nhưng ta thì phải chính tay ta trả thù lấy, chứ ta không chịu nhờ vả đến ai...

Lôi Vân theo Trung Nhạc Chi Chủ về tới núi đã được năm năm. Trong năm năm ấy, Âu Dương Tử đã gắng công truyền thụ võ công cho Lôi Vân và chàng cũng hết sức chăm chỉ học tập.

Trung Nhạc Chi Chủ đã là người trong nhóm Giang Hồ Tam Kỳ, võ công có phải là tầm thường đâu. Ông đã hết sức dạy dỗ Lôi Vân thì làm sao mà sai lầm được?

Lôi Vân đã học hỏi được gần hết võ công của Âu Dương Tử. Ngoài ra, chàn lại lược được một thu hoạch bất ngờ. Đó là năm năm trước đây, cuốn sách da người ấy đều ghi những võ công hãn thế, hay cách luyện nội công siêu việt.

Chàng đang cau mày suy nghĩ bộ pháp ly kỳ và chưởng pháp tuyệt nghệ trong cuốn sách da người, thì bỗng sau lưng có tiếng cười rất khê vọng tới.

Chàng giật mình kinh hãi xoay người một vòng chân đã chạy quanh một vòng. Nhân lúc đó, chàng đã giấu cuốn sách da người vào trong túi, rồi ngừng chân lại cung kính cúi chào và nói :

- Đại thúc vẫn mạnh giỏi chứ ?

Một thư sinh trung niên đứng ở chỗ cách chàng mười trượng đang nhìn chàng mỉm cười gật đầu liên tiếp hình như có vẻ khen ngợi chàng vậy. Ông ta từ từ tiến lên.

Hai năm trước đây, Lôi Vân đã biết vị đại thúc coi mình như con ruột là Trung Nhạc Chi Chủ, là người trong nhóm Giang Hồ Tam Kỳ, và cũng là một cao thủ hãn hữu tiếng tăm lừng lẫy khắp võ lâm. Nhưng chàng cũng phát giác một việc, những võ công huyền ảo ở trong cuốn sách da người tuy không thể so sánh với những võ công của Trung Nhạc Chi Chủ truyền thụ cho chàng, nhưng năm môn võ công ấy mà phối hợp vào một người, sẽ có thành quả không thể tưởng tượng được.

Âu Dương Tử bỗng cười ha hả, giơ tay áo lên phất một cái người đã rời khỏi mặt đất nhanh như một mũi tên tiến tới trước mặt Lôi Vân và nói :

- Vân nhi, con phải đổi giọng gọi ta mới được.

Vẻ mặt của ông ta rất nghiêm trang, ông ta đứng cách chỗ của Lôi Vân ba thước, và vẻ mặt nghiêm nghị nói tiếp :

- Từ giờ trở đi, con phải gọi ta là sư phụ chứ không được gọi là đại thúc nữa.

Lôi Vân ngẩn người ngẩn nghĩ giây lát, rồi đáp :

- Xin đại thúc cứ để cho Vân nhi gọi là đại thúc như cũ...vì cháu nghĩ gọi như vậy thì thân mật hơn.

Âu Dương Tử nghe nói vẻ mặt rầu rĩ ngay. Trong năm năm nay, ông ta khảo sát nhân phẩm của Lôi Vân, phát giác chàng là một người có tính nết răn nhân hậu, và cũng là một thiếu niên chính trực vô tư. Riêng có một điều, ông ta thắc

mắc không hiểu, là những lời nói của chàng khi nằm phục trên xác lão tiều phu thốt ra, thì chàng cứ cương quyết không nói cho ông ta hay.

Sự thực ông ta có biết đâu tâm sự của Lôi Vân ? Lôi Vân sống với ông từ hồi sơ sinh đến giờ, nhất là thấy người ông chết thảm thương như vậy, chàng đau đớn biết bao, nên chàng đã thề độc thế nào cũng phải tìm cho ra nguyên nhân cái chết của ông mình mới thôi.

Manh mối duy nhất tìm ra cái chết của ông chàng là cuốn sách da người kia. Vì vậy mỗi khi chàng nghĩ tới, lại gỡ quyển sách ấy ra xem xét từng ly từng tí một. Ngay cả bốn miếng giẻ bốn màu dính ở trên góc bốn miếng da chàng cũng xem xét rất kỹ lưỡng rồi, nhưng vẫn không sao hay biết được.

Âu Dương Tử mặt hơi giận dữ nói tiếp :

- Vân nhi, con lại đây gọi ta sư phụ đi. Nếu việc gì liên can đến cái chết của ông con, ta quyết không hỏi tới nữa. Con nên biết, sư phụ là người trong nhóm Giang Hồ Tam Kỳ, cho tới nay vẫn chưa có người được truyền thụ y bát của ta. Sự thực tiếng gọi đại thúc với sư phụ thì có khác gì đâu ?

Lôi Vân hơi hoảng sợ, nhưng vẻ mặt nghi ngờ nhìn Âu Dương Tử hồi lâu, mới lên tiếng gọi :

- Sư phụ!

Vừa gọi một tiếng, chàng đã nhảy xổ lên ôm chặt lấy sư phụ, rất cảm động nói :

- Vân nhi bất hiếu, nhưng cái chết của ông quá thảm khốc. Vân nhi thế nào cũng phải trả được mối thù này.

Nói tới đó, mặt chàng lộ vẻ sát khí ngay.

Âu Dương Tử thấy vậy cũng phải cảm động hết sức. Ông ta từ từ đưa tay lên vuốt đầu chàng và nói :

- Vân nhi, Sư phụ không hỏi con điều ấy nữa. Chờ bao giờ con tìm ra manh mối rồi, lúc ấy con nói sư phụ rõ.

Trong lúc nói chuyện ông ta lại nghĩ đến câu chuyện năm năm về trước, trong đầu óc lại thấy bối rối liền.

Thì ra Âu Dương Tử vân du thiên hạ. Đột nhiên, hay được một tin Tam Tuyệt Nhị Quân do Xích Mi Thần Quân hẹn ước lên trên đỉnh núi Thiên Sơn nên ông ta bị tin tức ấy hấp dẫn liền đi Thiên Sơn để xem Tam Tuyệt Nhị Quân làm gì ở đó ? Ngờ đâu lại gặp lão tiều phu trao đứa cháu mồ côi lại cho mình rồi tự tử.

Bấy giờ, ông ta nghĩ lại chuyện ấy, liền tự nhủ thầm rằng :

- Có lẽ cái chết của lão tiểu phụ có liên can đến Tam Tuyệt Nhị Quân...

Nghĩ tới đó, ông ta liền nhắc nhở Lôi Vân và nói tiếp :

- Đương kim võ lâm, nhân vật của tà phái có nhiều nhân tài xuất hiện. Trong bọn chúng có Tam Tuyệt Nhị Quân năm người là độc ác nhất. Sau này con xông pha giang hồ phải đề phòng những người ấy.

Lôi Vân nghe thấy sư phụ nói như vậy, giật mình đến thót một cái, bụng bảo dạ rằng:

- Tam Tuyệt Nhị Quân năm người ư ?

Chàng bỗng đứng dậy, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi và buột miệng hỏi:

- Mặt mũi của Tam Tuyệt Nhị Quân ra sao ?

Trung Nhạc Chi Chủ trầm giọng đáp :

- Tam Tuyệt Nhị Quân năm người tính nết rất quái dị. Mặt mũi khác nhau, có người trông rất hung ác, có người trông lại lương thiện. Tuy vậy, chúng đều độc ác vô cùng. Quần áo của chúng mỗi người mặc một màu, có xanh, có trắng, có đỏ...

Ông ta nói tới đó bỗng ngắt lời, vì phát giác mặt của Lôi Vân thay đổi luôn luôn và lộ sát khí ra nữa. Ông ta ngạc nhiên vô cùng vội hỏi :

- Vân nhi, có phải con đã gặp qua năm người ấy không?

Lôi Vân với vẻ mặt ngơ ngác lắc đầu mấy cái, nhưng trong bụng hậm hực nghĩ thầm:

- Ra là thế đấy. Thì ra những mảnh giẻ màu sắc khác nhau dính ở trên góc trái của những tấm da người là đại biểu quần áo của Tam Tuyệt Nhị Quân...

Chàng đang nghĩ bên tai nghe thấy tiếng hỏi của ân sư rót vào liên tiếp, nhưng tính būng bình đã sui chàng quyết định thầm :

- Ta không bao giờ cần mượn tay ai để trả thù cho ông ta hết!

Vì vậy chàng cứ lắc đầu lia lịa, bụng bảo dạ tiếp :

- Từ ngày hôm nay trở đi, Lôi Vân sẽ nghĩ cách hạ sơn, đi tìm kiếm Tam Tuyệt Nhị Quân để dò la xem cái chết của ông ta.

Âu Dương Tử thấy Lôi Vân cứ lắc đầu hoài, có vẻ hơi giận dữ, vội hỏi tiếp :

- Vân nhi, con có nghe thấy sư phụ hỏi con điều gì không?

Lôi Vân sức nghĩ đến cái chết thâm thảm của người ông, chàng không sao chịu được, nhưng chỉ khóc thầm thôi, khóc mà không có lệ, thấy sư phụ hỏi như vậy chàng khẽ đáp:

- Thừa sư phụ con cũng chưa biết rõ chân tướng của việc ấy. Vậy sư phụ cho phép con điều tra ra manh mối đã, rồi sẽ thừa cùng sư phụ sau...

Nói xong, chàng lại gục vào trong lòng Âu Dương Tử nức nở hoài. Tuy vậy, chàng vẫn cố nhịn không để cho nước mắt trào ra.

Trung Nhạc Chi Chủ thấy vậy cũng không nhẫn tâm hỏi tiếp vì sợ đồ đệ mình đau đớn quá nổi sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe, vội an ủi rằng :

- Vân nhi, con mau đứng dậy đi, để sư phụ dạy con một lượt Cô Hy Tuyệt Chưởng Võ Lâm Tàn Hốt Thủ.

Lôi Vân đứng dậy, cố dẹp đau đớn sang một bên, rồi quay người lại, tiến lên hai bước, đứng lấy tấn Tí Ngọ. Chàng bỗng giở ngược song chưởng lên, mình nhanh như một mũi tên, tấn công sang Đông một thế, lại tấn công sang Tây một chưởng. Chỉ thấy bóng trắng thấp thoáng, bóng chưởng hao mất, tiếng kêu “Ừm, ừm” lại nổi lên liên tiếp.

Một lát sau, hình như Lôi Vân đã quên hết chuyện đau đớn hồi nãy rồi.

Trung Nhạc Chi Chủ thấy võ công của Lôi Vân tiến bộ nhanh chóng như vậy trong lòng cũng mừng thầm. Tình cảnh sâu thẳm của chàng hồi nãy đã bị pho Cô Hy Tuyệt Chưởng của Lôi Vân biểu diễn phá tan tành.

oOo

Một đêm nọ, sao thưa thớt, trên rừng núi như có một làn sương mù mỏng che phủ. Bỗng trên đỉnh núi chót vót có một cái bóng đen nhẹ như một làn khói chạy thẳng xuống núi, chỉ trong nháy mắt đã tới chân núi và mất dạng ngay.

Cái bóng đen ấy mặc võ trang màu xanh, vai đeo trường kiếm, tay cầm một bọc áo hình dài đứng ở chân núi nhìn ngược lên trên đỉnh ngẫm nghĩ giây lát rồi lẩm bẩm khẽ nói :

- Đại thúc...ô, ân sư xin thứ lỗi cho Vân nhi cái tội không cáo biệt mà bỏ đi như thế này....SỰ thật, Vân nhi nóng lòng trả thù cho người ông đã ngậm hờn mà chết.

Chàng chưa nói xong đã giở khinh công tuyệt đỉnh ra đi luôn.

Lôi Vân cứ nhớ nhung cái chết của ông mà hạ sơn bỏ đi.

SỰ thật, chàng có biết một chút manh mối gì đâu ? Ông chàng chết bởi tay Xích Mi Thần Quân, tuy khi chết là vì tự tử thật, nhưng cũng chỉ vì Xích Mi Thần Quân đã điểm vào tử huyệt của ông ta trước.

Xích Mi Thần Quân đã chết từ năm năm trước rồi, kể cả Tam Tuyệt Nhị Quân cũng đã phơi xác trên đỉnh núi Thiên Sơn. Nay Lôi Vân hạ sơn tìm kiếm Tam Tuyệt Nhị Quân chỉ vì có năm miếng da người với mấy miếng giẻ để làm manh mối thôi.

Lôi Vân nóng lòng phục thù nên chàng giấu diếm cả ân sư coi mình như con vậy mà không cáo từ bỏ đi liền. Tuy vậy, chàng vừa đi vừa ứa nước mắt.

Thân hình chàng đi nhanh như điện, chỉ trong chốc lát đã rời khỏi Tung Sơn để đi tìm kiếm Tam Tuyệt Nhị Quân. Chàng muốn dùng trường kiếm ở trên vai với tuyệt nghệ của sư môn để diệt kẻ thù, nhưng chàng có ngờ đâu chính ngay trên đỉnh núi Trung Nhạc ấy lại là nơi căn cứ củ các môn hạ Khô Cốt Thần Quân, người trong nhóm Tam Tuyệt Nhị Quân và chàng cũng không ngờ vừa xuống tới chân núi đã có chuyện xảy ra liền.

Lúc ấy, trời đã tờ mờ sáng, người đi lại hãy còn thưa thớt, nhưng ai trông thấy chàng cũng phải ngược mắt lên nhìn. Sỡ dĩ người ta để ý như thế là vì thấy chàng mặc võ trang, lưng đeo trường kiếm.

Lôi Vân vừa đi vừa nghĩ tới kẻ thù. Mắt chàng thỉnh thoảng tia ra những luồng ánh sáng thù hận, và hình như chỉ muốn gặp ngay Tam Tuyệt Nhị Quân, rồi đâm cho mỗi người một kiếm, như vậy mới được hả dạ.

Đi được một lát lâu, chàng thấy đã sắp ra khỏi phạm vi của Tung Sơn rồi, liền hãm tốc lực lại, thở dài một tiếng và nói :

- Thừa ân sư, con biết con bỏ đi như thế này rất không nên không phải, nhưng khi cho giết xong kẻ thù rồi, thể nào cũng về đây lãnh tội..

Đang lúc ấy, chàng bỗng nghe thấy trong khu rừng ở cạnh đó có tiếng kêu la rất thảm khốc vọng ra. Tiếp theo đó lại có tiếng khí giới va chạm nhau, tiếng cười như điên như khùng ồn ào vô cùng...

Lôi Vân giật mình kinh hãi, chỉ hơi suy nghĩ một chút chàng đã biết trong rừng đó thể nào cũng có người đang kịch chiến, chắc thể nào cũng có một bên bị thất bại.

Lòng hiệp nghĩa bỗng nổi lên, chàng không sao nhịn được, liền rảo bước tiến thẳng vào trong rừng như một luồng khói nhẹ, nhanh không thể tưởng tượng được.

Giây lát sau, chàng đã vào tới trong khu rừng, thấy có hai người đang đối địch với nhau. Một thiếu niên đẹp trai, tuổi trạc mười sáu mười bảy khí vũ hiên ngang. Nhưng chàng thiếu niên ấy đang cầm lấy cánh tay trái ôm lấy tay phải, máu tươi cứ ở trong kẽ tay rỉ ra hoài.

Trước mặt chàng là một hòa thượng trung niên, tay xách Hồ Đầu Dao, mặt lộ vẻ cười trông rất nham hiểm. Tay phải y cầm đại đao giơ lên ngang ngực và từ từ tiến gần thiếu niên đẹp trai kia.

Lôi Vân chỉ liếc nhìn một cái đã phát giác trường kiếm của thiếu niên đẹp trai bị đánh rơi xuống đất. Có lẽ tiếng kêu thảm khốc vừa rồi là của thiếu niên đẹp trai này thốt ra cũng nên.

Chàng lại nghe thấy hòa thượng trung niên cười khanh khách, nói :

- Tiểu tử, biết điều thì ngoan ngoãn nộp mạng đi!

Nói xong y múa thanh đao Hồ Đầu to bản lên. Tức thì có ánh sáng tỏa ra tứ phía. Thanh đao to và nặng như thế ở trong tay y lại nhẹ nhàng như thanh đao giấy vậy. Y vừa múa vừa nhắm ngang lưng thiếu niên đẹp trai chém tới.

Thiếu niên đẹp trai nọ đã bị thương, nay lại thấy kẻ địch múa đao chém tới, chân tay cuống quýt, lảo đảo lùi bước. Nhưng hòa thượng trung niên kia hình như rất sở trường về đao pháp, y chỉ lướt lên một bước, ánh sáng đao của y đã vươn dài ra liền.

Thiếu niên đẹp trai nọ sắp bị thế đao ấy giết chết.

Trong lúc nguy hiểm mảy may đó, chàng ta cố hết sức nhảy sang trái tránh né. Tuy vậy, ngang hông của chàng vẫn bị lưỡi đao của địch lướt phải. Một vết thương dài chừng ba bốn tấc, máu chảy ra như suối. Chàng liền rú lên một tiếng nghe rất náo nùng.

Lôi Vân bỗng nghe thấy tiếng kêu la thảm khốc ấy, lòng đau như dao cắt và ân hận vô cùng. Chàng định ra tay cứu thiếu niên đẹp trai bỗng thấy phía sau có tiếng gió động. Chàng quay đầu lại nhìn, lửa giận đã nổi lên bùng bùng ngay. Vì chàng thấy ở phía sau mình có một đại hán gầy gò và cao tuổi trạc trung niên, mặc quần áo toàn màu vàng. Vừa trông thấy màu sắc của bộ áo quần ấy, chàng đã sực nghĩ tới miếng giẻ vàng dính ở góc trang thứ tư của cuốn sách da người. Chàng nghĩ thầm :

- Không biết người này có phải là một trong Tam Tuyệt Nhị Quân hay không?

Chỉ vì sự chậm trễ ấy mà suýt tí nữa thiếu niên đẹp trai nọ bị chết dưới đao của hòa thượng trung niên mặt rất hung ác kia.

Lôi Vân cả giận nhanh nhẹn quay người lại, rút trường kiếm ra. Không thấy người chàng cử động gì hết, mà thân hình đã như một con chim ưng lớn phi lên trên cao, lướt tới giữa đấu trường rồi.

Hòa thượng trung niên nọ thấy thiếu niên đẹp trai vẫn chưa chết, lại múa đao lần nữa, thừa thắng tấn công luôn một thế đao rất huyền ảo.

Bỗng có một tiếng rú thực dài và như long ngâm hổ tiếu nổi lên. Tiếp theo đó lại có tiếng kêu “kinh koong” thật lớn. Hòa thượng nọ đã cảm thấy tay mình nhẹ hẳn, vội ngừng đầu nhìn mới hay trước mặt đã có một thiếu niên anh tuấn tuyệt luân, sát khí đằng đằng đang cầm kiếm đứng yên. Y lại cúi đầu nhìn xuống dưới tay mặt liền biến sắc. Thì ra thanh đại đao dày và to bản của y đã bị chém gãy làm đôi.

Hòa thượng trung niên tức giận khôn tả, trợn to đôi mắt lên quát :

- Tiểu tử này giỏi thực, dám đến phá bĩnh việc làm của Phật gia này...

Y chưa nói dứt, đã nghe thấy phía sau có giọng nói rất lạnh lùng vọng tới :

- Linh Điện đạo hữu, dám ở trước Khô Cốt môn hạ hành hung phải không?

Hòa thượng nọ nghe thấy lời hỏi ấy, không khác gì sét đánh ngang tai. Bộ mặt của y đang giận dữ hầu như chỉ muốn nuốt tươi thiếu niên đứng ở trước mặt vậy, nay bộ mặt ấy đã biến thành nhợt nhạt và sợ sệt.

Y vội lùi về phía sau hai bước, quay lại nhìn đại hán vừa gãy vừa cao mặc quần áo màu vàng cung kính chấp tay vái chào, vừa cười vừa đáp :

- Ngô đại ca đây à ? Bần tăng đâu dám.

Đại hán gãy cao kia mặt đã xanh va vàng lại thêm mặc quần áo toàn vàng nên trông càng chói mắt thêm. Chỉ thấy y cười nhạt một tiếng và đáp :

- Người có mau bước đi không?

Tên hòa thượng Linh Điện tựa như là thừa lệnh thánh chỉ cung kính vâng lời rồi quay người đi, chỉ thoáng cái đã mất dạng liền.

Thiếu niên đẹp trai nọ bị thương nặng nhưng vẫn cố nhịn đau trố mắt lên nhìn thẳng vào người vừa cứu mình thoát chết. Nhưng những việc làm của đại hán áo vàng chàng cũng không quên. Chàng kinh ngạc nghĩ thầm :

- Linh Điện Tà Đạo ở trên giang hồ cũng có thể gọi là người có oai danh và tai mặt. Tại sao y vừa trông thấy người áo vàng lại hoảng sợ đến như thế ?

Lôi Vân thấy Linh Điện Tà Đạo hoảng sợ bỏ chạy như vậy trong lòng sức nghĩ tới một điều như sau :

- Người áo vàng tự nhận là Khô Cốt môn hạ lại có oai thế như vậy. Ừ phải rồi, có lẽ y là một trong Tam Tuyệt Nhị Quân cũng nên ?

Chàng vừa nghĩ mặt vừa lộ sát khí từ từ giờ trường kiếm lên ngang ngực và thẳng tiến về phía trước.

Đại hán áo vàng thấy Lôi Vân vẻ mặt rất oai hùng từ từ tiến tới gần mình cũng phải biến sắc, vội đổi giọng hỏi :

- Người muốn gì ?

- Muốn gì ư ?

Lôi Vân cười nhạt một tiếng. Chỉ thấy ánh sáng xanh vờn lên một cái, chàng đã múa kiếm nhanh như điện chớp nhắm đầu đại hán nọ chém xuống.

Đại hán nọ hoảng sợ vô cùng, thấy kiếm thế của Lôi Vân quá nhanh không kịp tránh né, chân tay cuốn quít, loạn choạng lui về phía sau.

Lôi Vân thấy đối phương cuốn quít và rút lui một cách tơi bời như vậy, vội thu kiếm thế lại, nhẹ nhàng nhảy xuống dưới đất, sát khí ở trên mặt cũng biến mất theo, trong lòng tự nhủ rằng :

- Y không phải là Tam Tuyệt Nhị Quân. Võ công của Tam Tuyệt Nhị Quân không khi nào lại tầm thường đến như thế.

Nghĩ đoạn chàng liền quát lớn :

- Bước!

Tiếng quát của chàng rất oai vệ khiến đại hán áo vàng cũng phải hoảng sợ, đang muốn mắng chửi lại cũng không dám nữa, chỉ hậm hực lườm chàng một cái rồi quay người ừ té chạy ngay.

Sự thật Lôi Vân chỉ biết cái tên của Tam Tuyệt Nhị Quân thôi, chứ chàng có biết đâu trong bọn chúng lại có Khô Cốt Thần Quân ? Bằng không khi nào chàng lại chịu buông tha cho tên áo vàng như vậy.

Chờ tên môn hạ của Khô Cốt họ Ngô bỏ chạy xa rồi, Lôi Vân mới sức nhớ bên cạnh mình còn có một thiếu niên trẻ đẹp đang bị thương. Chàng vội quay người lại thấy thiếu niên ấy nước mắt đang nhỏ giàn giụa.

Lôi Vân thấy thiếu niên này đẹp một cách kỳ lạ, liền trở mắt lên ngắm nhìn. Không hiểu tại sao thiếu niên nọ mặt bỗng đỏ bừng và từ từ cúi đầu xuống.

Lôi Vân bỗng cảnh giác, khẽ kêu “ủa” một tiếng và tỏ vẻ lo lắng hỏi :

- Bạn bị thương đấy à ? Để tôi chỉ huyết cho nhé ?

Thiếu niên nọ bỗng giật mình kinh hãi, mặt càng biến sắc, vừa lui bước vừa vội đáp :

- Xin ân huynh chờ...để tôi tự chữa lấy được rồi.

Lôi Vân ngạc nhiên vô cùng, bụng bảo dạ rằng :

- Lạ thật. Ta có lòng tốt định băng bó vết thương cho người, sao người lại bảo tự băng lấy như thế ?

Dù sao chàng cũng là người ít tuổi, thấy thiếu niên nọ nói như vậy chàng bực mình khoanh tay đứng yên để xem thiếu niên tự động chỉ huyết và băng bó như thế nào ?

Thiếu niên đẹp trai kia hình như rất xấu hổ, cúi đầu xuống, hơi quay người lại, hình như sợ Lôi Vân trông thấy vậy, rồi chàng ta mới bắt đầu chỉ huyết và băng bó.

Một lát sau, chàng đã băng bó xong, ngừng đầu lên mỉm cười đang định lên tiếng nói thì đã nghe thấy bốn phía xung quanh có tiếng kêu “Soẹt, soẹt”. Chàng nhìn quanh mặt liền biến sắc. Vì chàng trông thấy chung quanh xuất hiện rất nhiều người áo vàng. Người nào người nấy hung ác và đang trở mắt nhìn Lôi Vân. Thiếu niên nọ kinh hãi suýt tí nữa thì kêu la :

- Đó là bộ hạ của Khô Cốt Thần Quân đấy!

Nhưng chàng thấy thái độ của Lôi Vân rất trầm tĩnh nên câu nói trên vừa ra tới cửa họng chàng lại vội nuốt ngay vào. Lúc này, chàng mới sức nghĩ tới võ công của những người áo vàng này rất tầm thường, nhưng không hiểu tại sao Linh Điện Tà Đạo lại sợ hãi chúng đến như thế ?

Lôi Vân vẫn tươi cười, vẻ mặt rất dũng dung quay người lại. Chàng thấy những người áo vàng ở bốn phía xung quanh càng lúc càng tiến tới gần, vòng vây cũng từ từ thu hẹp dần. Chúng có độ mười hai mười ba người. Tên nào tên nấy đều cầm trường kiếm sáng quắc.

Thiếu niên đẹp trai kia càng kinh hoàng thêm vì chàng thấy vòng vây của bọn người áo vàng càng lúc càng thu nhỏ và bao vây chặt chàng và Lôi Vân vào giữa.

Ngờ đâu, dưới tình thế gây cản như vậy, Lôi Vân vẫn ung dung như thường. Chàng đưa mắt liếc nhìn về phía sau một lượt, rồi lớn tiếng cười và hỏi thiếu niên đẹp trai :

- Tại hạ là Lôi Vân, dám hỏi huynh đài quý tánh đại danh là gì ?

Thiếu niên đẹp trai rất ngạc nhiên vì chàng không ngờ ở trường hợp đáng sợ như thế này mà Lôi Vân lại còn có tâm trí hỏi đến tên họ của mình.

Lôi Vân thấy thiếu niên đẹp trai ngơ ngác không trả lời, chàng liền hỏi tiếp :

- Chẳng hay quý tánh đại danh của huynh đài là gì ? Tiểu đệ muốn được biết để tiện xưng hô.

Lúc này thiếu niên đẹp trai mới như nằm mơ vừa thức tỉnh, liền cười và đáp :

- Tiểu đệ họ Đoàn tên...

Chàng chưa nói dứt thì Lôi Vân đã trợn to đôi mắt, thân hình nhanh như điện chớp và đã trái tay tấn công về phía sau một thế kiếm liên.

Một tiếng kêu la rất thảm khốc nổi lên khiến những cành lá ở trên những cây quanh đó cũng bị rụng và rơi xuống rất nhiều và đã có một người áo vàng té lăn ra đất rồi. Lôi Vân đã đứng ở chỗ cách người bị té ngã ấy chừng mấy thước, vẻ mặt rất an nhàn nhìn người đó một cái rồi mới cất giọng lạnh lùng hỏi người áo vàng họ Ngô rằng :

- Còn tên nào không sợ chết thì cứ việc ra tay tấn công lên đi. Hi hi...

Bọn người áo vàng thấy Lôi Vân chỉ ra tay một cái đã đả thương một người đồng bọn của mình rồi nên tên nào tên ấy hoảng sợ đều đứng yên như phỗng đá.

Lôi Vân lại quay đầu tùm tùm cười và hỏi thiếu niên đẹp trai tiếp :

- Vừa rồi Đoàn huynh còn chưa nói xong ?

Lúc ấy, một ông già mặt đầy râu sồm. Y vừa cao vừa gầy và cũng là người trong bọn người áo vàng đã vượt bọn chúng tiến lên cười nhạt một tiếng và nói :

- Tiểu tử, không ngờ ngươi cũng có hai miếng võ như vậy ?

Lôi Vân bỗng cảm thấy phía sau có tiếng gió khác lạ. Chàng liếc mắt nhìn một cái thấy một cái bóng vàng thấp thoáng.

Ông già râu sồm vừa gầy vừa cao đã vội giơ tay phải lên, bốn tên áo vàng khác ở phía sau chàng cùng rủ nhau tiến lên. Bốn thanh trường kiếm nhanh như điện chớp nhăm sau lưng chàng đâm tới.

Lôi Vân sức nghĩ tới thiếu niên họ Đoàn còn bị bao vây trong đám đông. Nhưng chàng chưa kịp suy nghĩ thì mấy thanh trường kiếm ở phía sau đã tới gần. Chàng đành phải xoay người một cái thật nhanh. Bốn tên áo vàng ở phía sau đánh trộm chỉ thấy mất hoa một cái tới khi định thần nhìn kỹ thì không những hình bóng của Lôi Vân mà cả thiếu niên họ Đoàn cũng đều biến mất nốt.

Lúc ấy, giữa vòng vây của mọi người trống không. Cả bọn người áo vàng đang kinh ngạc thì đột nhiên nghe thấy phía bên trái có tiếng cười ha hả vọng tới.

Ông già gầy và cao mặt mọc đầy râu ấy hình như là thủ lĩnh của bọn người áo vàng thấy vậy tức giận đến dậm chân lia lịa, quát tháo như sấm động...

Lôi Vân nín cười và nói với thiếu niên họ Đoàn đứng ở bên cạnh rằng :

- Đoàn huynh hãy đợi chờ giây lát để đệ chế phục bọn chúng trước rồi chúng ta hãy nói chuyện sau.

Chàng vừa nói dứt đã phi thân đâm đầu nhảy xổ vào giữa bọn người áo vàng luôn.

Thấy thân pháp của Lôi Vân huyền ảo như vậy, thiếu niên họ Đoàn cũng phải kinh ngạc đến ngẩn người ra ngay. Nhưng đồng thời, chàng thấy vẻ mặt của Lôi Vân không lạnh lùng như trước mà lại hớn hở mừng rỡ vô cùng, chàng lại thắc mắc không hiểu...

Ông già người thủ lĩnh của bọn người áo vàng bỗng thét lớn một tiếng ra lệnh cho bọn thủ hạ cùng ra tay tấn công một lúc nên mười mấy thanh trường kiếm ở bốn mặt tám phương đều nhắm Lôi Vân đâm tới.

Lôi Vân cũng rú lên một tiếng thực dài và giở luôn thế Xuyên Liễu Vượt Liệp ghi ở trên miếng da người thứ ba có miếng vải đỏ dính ở góc ra đối phó. Hình bóng của chàng bỗng biến mất nhưng thiếu niên họ Đoàn trông thấy rõ chàng đang tránh trái né phải, xuyên Đông vượt Tây, lúc lên lúc xuống, cứ ung dung đi lại trong rừng kiếm của bọn người áo vàng.

Lúc này, mặt của Lôi Vân càng tươi cười hơn trước. Sỡ dĩ chàng mừng rỡ như thế là vì thấy xử dụng võ công ghi trong cuốn sách năm trang bằng da người lại có hiệu quả kỳ lạ, như vậy chàng không hoan hỉ sao được ?

Vừa rồi chàng tránh khỏi thế công của bốn tên áo vàng với cứu thiếu niên họ Đoàn ra khỏi vòng vây cũng nhờ xử dụng một thế võ của cuốn sách ấy mới thoát thân một cách nhẹ nhàng như thế.

Ông già râu xồm thấy vậy cả kinh. Mười hai cao thủ trừ một người bị thương ra, còn mười một thanh trường kiếm cùng tấn công một lúc mà không sao đụng chạm nổi mấy may thân hình của đối phương. Cũng may người ta chỉ tránh né thôi chứ chưa ra tay phản công nữa thế hay một thức.

Lôi Vân thấy đối thủ tài ba thấp kém quá không xứng đáng chống đỡ nổi nữa thế một thức của mình. Nhưng sự thực chàng có biết đâu những thế võ ghi ở trên cuốn sách da người ấy là tuyệt nghệ của Tam Tuyệt Nhị Quân chứ cớ phải là võ công tầm thường đâu. Mười một đại hán áo vàng võ công đều khá cao siêu và người lại nhiều, sức lại mạnh mà vẫn không sao chống đỡ nổi thân pháp hãn thế của địch.

Càng đấu lâu bao nhiêu, Lôi Vân càng cảm thấy bộ pháp thuần thuận bấy nhiêu. Đồng thời, chàng còn căn cứ bộ pháp ấy đã sáng tạo ra được khá nhiều thế thức ảo diệu, nên nhất thời chàng hùng tâm bỗng bật.

Một mặt chàng ngấm ngấm nghĩ lại những võ học ghi ở trong cuốn sách da người rồi chàng giở luôn thế Vân Thái Hy Kiếm ghi trên miếng da có giẻ vải trắng dính ở trên góc mà không hay. Nhất thời kiếm thế của chàng vươn lên như

cầu vòng và chàng còn đâm về phía trước một thế như nước sông chảy cuộn cuộn từ trên cao xuống, liền hóa thành vô số vòng kiếm tỏa ra bốn bên tám phía nhắm mười một kẻ địch tấn công luôn.

Lôi Vân chỉ muốn thử xem những thế võ ấy có hiệu quả ra sao thôi chứ không định tâm dùng nó để giết người nên chàng vừa giở ba thế Vân Côn Vũ Lạc, Vân Thái Lóa Hoa, và Vân Phi Thái Vũ ra tấn công vừa nhắm nghiền hai mắt lại.

Chàng không biết oai lực của ba thế kiếm ra sao nhưng tai chàng đã nghe thấy tiếng kim khí va đụng nhau kêu “loảng xoảng” xen lẫn với tiếng kêu la thảm khốc nữa. Chàng kinh hãi vô cùng vội mở mắt nhìn mới hay trước mặt và tả hữu đều có hai người bị mình đánh trúng. Chàng không ngờ kiếm pháp ấy lại lợi hại như vậy. Mới giở ra ba thế thôi mà đã hạ được sáu người liền. Chàng lại thu kiếm lại đứng yên.

Bọn người áo vàng thấy thế kiếm của Lôi Vân huyền ảo và lợi hại như vậy đều kinh hãi lùi về phía sau mấy bước...

Lôi Vân đưa mắt nhìn sáu người bị thương nằm ở dưới đất. Chàng thấy chúng bị thương khá nặng nhưng chưa đến nỗi chết, nên mới yên tâm. Nhưng chỉ thoáng cái thôi, tính tình nghịch lại nổi lên lòng, chàng tùm tùm cười tiến tới gần bọn người áo vàng giờ kiếm lên hỏi :

- Thế nào, còn tên nào dám xông vào tấn công nữa không?

Ông già thủ lãnh của bọn đại hán áo vàng tỏ vẻ rầu rĩ nhưng vẫn dám tiến lên một bước hăm hực lườm Lôi Vân một cái và đáp :

- Chúng ta tự biết tài ba không bằng người. Nếu người có giỏi thì báo danh cho chúng ta hay rồi sẽ có người tới xử trị người liền...

Y vừa nói vừa buồn rầu vô cùng. Thì ra y là bạn của Khô Cốt Thần Quân, võ công không cao siêu mấy nhưng là người có địa vị khá cao của bọn môn hạ của Khô Cốt Thần Quân. Lúc này y rầu rĩ như thế là vì nghĩ tới việc Khô Cốt Thần Quân mất tích vào hồi năm năm về trước. Y nghĩ bụng :

- Nếu Thần Quân còn ở đây, khi nào ông ta chịu để cho tiểu tử này ngông cuồng như thế...?

Lôi Vân thấy đối phương nói như vậy, hào khí càng bùng bùng thêm liền nghĩ bụng :

- Còn những võ công ghi ở trên ba trang nữa ta chưa giở ra. Và những võ công của ân sư truyền thụ cho ta cũng chưa dùng tới. Như vậy tài ba của ta bây giờ đã khá cao siêu rồi.

Nghĩ đoạn chàng cười ha hả và nói :

- Xưa nay ta làm việc gì cũng vậy không sợ hãi ai hết. Ta họ Lôì tên là Vân, nếu các người muốn kiếm ta...

Nói tới đó chàng sức nghĩ tới một việc gì, suy nghĩ giây lát mới nói tiếp :

- Các người cứ tới chỗ ở của Tam Tuyệt Nhị Quân là kiếm thấy ta ngay...

Thì ra vừa rồi chàng nghĩ mình mới xuống núi chưa có nơi nào định cư cả. Chàng chỉ muốn kiếm được Tam Tuyệt Nhị Quân để dò hỏi xem ai đã giết chết ông mình rồi sẽ kiếm người đó trả thù.

Ông già nghe thấy chàng nói như thế biến hẳn sắc mặt và vội hỏi lại :

- Người nói Tam Tuyệt Nhị Quân...thế hiện giờ Khô Cốt Thần Quân ở đâu ?

Lôi Vân ngạc nhiên và buột miệng đáp :

- Ta biết đâu...

Ông già như điên khùng nhảy xổ lên giơ tay ra ôm ngang lưng chàng và la lớn:

- Người thế nào cũng biết. Bằng không sao người lại nói như thế ?

Lôi Vân thấy đối phương hung hăng như vậy cũng phải kinh hãi vội lui về phía sau một bước và giơ hữu chưởng lên chĩa thẳng ba ngón tay về phía địch. Ba đầu ngón tay ấy liền có ba luồng kinh khí tia ra tức thì...

Đột nhiên cát bụi ở trước mặt người nọ bắn tung lên. Những người đứng quanh đó đều thất thanh kêu la :

- Đó là... Tam Chỉ Trấn Thiên...của Thần Quân đấy.

Ông già bỗng ngừng chân lại tỏ vẻ kinh ngạc và nhìn thẳng vào mặt Lôi Vân. Vì thấy ông già nhảy xô lại quá nhanh và mạnh, Lôi Vân thất kinh liền giở luôn một thế tuyệt kỹ của cuốn sách da người ra. Thế võ này lại là võ công của Khô Cốt Thần Quân di truyền lại và ghi ở trong cuốn sách da người.

Ông già nọ vừa hoàn hồn xong liền tiến lên cung kính chấp tay vái chào và nói :

- Sao Lôi lão đệ lại không nói trước ? Chẳng hay Thần Quân hiện giờ ở đâu ?

Thì ra y tưởng lầm Lôi Vân là đồ đệ của Khô Cốt Thần Quân nên bọn người áo vàng ở bốn xung quanh đột nhiên hoan hô hoài :

- Thì ra Khô Cốt Thần Quân sáng lập lấy thế võ Tam Chỉ Trấn Thiên tuyệt kỹ của mình làm vật báu trấn môn, và Khô Cốt Thần Quân chỉ truyền thụ thế võ ấy cho đại đồ đệ mới đầu, và chắc thế nào cũng được Thần Quân cưng yêu nhất...

Nhưng Lôi Vân làm sao biết rõ được nội dung ấy ? Chàng thấy mọi người bỗng đối xử với mình như vậy liền ngạc nhiên vô cùng.

Ông già nọ lại tiến lên một bước vội hỏi tiếp :

- Lôi lão đệ có thể cho ngu huynh biết hiện giờ Thần Quân ở đâu không ?

Lôi Vân vẫn không hiểu vội hỏi lại :

- Người nói Thần Quân đó là ai ?

Ông già ngần người ra đáp :

- Tất nhiên là Khô Cốt Thần Quân, người trong nhóm Tam Tuyệt Nhị Quân.

Lôi Vân nghe nói rung mình đến thót một cái, mặt lộ sát khí và quát hỏi lại :

- Ta cũng đang muốn hỏi người?

Ông già thấy thế hoài nghi vô cùng, bèn cười nhạt đáp :

- Nếu các hạ bảo không biết thì ai tin được ?

Lôi Vân ngẫm nghĩ giây lát mới nghĩ ra bọn người này là môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân. Chàng càng tức giận thêm. Mối thâm thù của ông mình bị chết một cách thảm khốc tiếm tàng ở trong thâm tâm bấy lâu nay, lúc này như dầu đổ thêm lửa, lửa giận bốc lên bùng bùng, chàng liền quát hỏi :

- Khô Cốt Thần Quân là người thế nào của các người?

Ông già nọ biến sắc, giận dữ đáp :

- Người là một tên nghịch đồ. Môn hạ của Khô Cốt Môn khi nào lại dung thứ cho người được!

Lôi Vân nghe nói ba chữ “Khô Cốt Môn”, đầu như bị một tảng đá lớn va đập, mặt liền lộ sát khí, trong đầu lại hiện ngay ra tấm thảm kịch của ông mình treo cổ tự tử mất lời lưỡi thè dài mồm mũi mất tai đều rĩ máu ra.

Chỉ trong nháy mắt, chàng đã cảm thấy trước mặt hỗn độn nên chàng rút ngay trường kiếm ra tấn công tới tấp luôn. Chỉ thấy hình bóng của chàng phi lên trên cao, khi rớt xuống dưới đám đông. Chàng đã giơ tay trái lên co năm ngón tay lại búng liên tiếp mấy cái.

Sau những tiếng kêu “Ồi cha!” bóng người loạn xạ, kẻ chạy Đông người đào tẩu Tây, nhưng không đầy một phút đồng hồ đã có sáu người bị đánh té lăn ra đất hoặc bị kiếm đâm phải, hoặc bị điểm trúng huyệt mê.

Tấn công một hồi, Lôi Vân mới thấy đầu óc tỉnh táo đôi chút, liền đứng yên chống kiếm xuống đất hậm hực nói :

- Hừ! Ta giết môn hạ của Khô Cốt Thần Quân như vậy, Tam Tuyệt Nhị Quân thế nào chẳng lộ mặt ra...

Ông già nọ đang đau đớn và tức giận vì vai trái bị kiếm của Lôi Vân rạch một đường máu chảy ra như suối, lại còn nghe thấy Lôi Vân nói như vậy, mắt bỗng lộ hung quang hậm hực hỏi :

- Vậy thế võ Tam Chỉ Trấn Thiên của người đã học được ở đâu ra ?

Lúc này, Lôi Vân mới nghĩ đến cuốn sách năm trang bằng da người, liền đáp :

- Nếu Tam Tuyệt Nhị Quân xuất hiện, phiền người bảo cho chúng biết tại hạ có giữ một cuốn sách nho nhỏ...

Chàng chưa nói dứt đã có một tiếng cười rất sắc bén ở đằng xa vọng tới. Tiếp theo đó có một cái bóng đen nhanh như điện chớp phi tới.

Nghe tiếng cười, Lôi Vân đã biết công lực của người đó khá cao siêu rồi. Chàng liền đưa mắt nhìn về phía ấy mới hay một thanh niên tuổi chừng hăm bảy hăm tám, mình mặc võ trang màu vàng, lưng đeo trường kiếm, ngực nở lũng thon trông rất oai vệ, nhưng phải đôi mắt hơi giả hoạt thôi. Trông thấy thiếu niên ấy tới, ông già mừng rỡ khôn tả, vội tiến lên rì tai người ấy nói hồi lâu.

Cùng một lúc ấy, thiếu niên đẹp trai họ Đoàn bỗng hoảng sợ chạy đến cạnh Lôi Vân khẽ nói :

- Lôi huynh! Tên thanh niên này là đồ đệ của Khô Cốt Thần Quân đấy.

Lôi Vân nghe nói cả mừng nghĩ bụng :

- Nếu ta đả thương y thế nào Khô Cốt Thần Quân cũng phải ra mặt kiếm ta...

Vietkiem.com